

Salihcan Sezer

**Yeni Hayatlarının
İlk Günü**

öykü

BİLGİ YAYINEVİ

İçindekiler

Yeni Hayatlarının İlk Günü	7
Şili Güherçilesi	29
Bahara Çıkmak	40
Salinas	50
Kader Kadar Sıcak	66
Benim Bir Adım Var	74
Milka	83
Nuriye Manzaralı	91
Kaybedecek Şeyi Olan Düşünsün	98
Evet	106
Dünyanın Sonu Bir Başlangıçtır	111

YENİ HAYATLARININ İLK GÜNÜ

Patron

Sıcak mezelerine güveniyordu. Yaprak ciğer, patates graten, sebzeli patlıcan kulesi ve paçanga böreğiyle özel davetlilerini mest edeceğine inanıyordu. Körili kremalı patates topuna girmemesinden hoşnuttu, masadakilerden birinin alerjik çıkması halinde yoktan yere başına bela almamasından.

Diğer masaları ihmal etmeyip baron grubuna pür dikkat kesilen garsonlarından razıydı. Kelli fellilerden akacak bahşişin kokusunun genizlerinde yandığı, her şey güzel giderse ödüllendirileceklerine dair verdiği sözün hayli işe yaradığı inancındaydı. Neyle mükâfatlandıracağını açıklamamaktan memnundu. Taktiği tutmuştu. Yüksek beklentilerle küreklere var güçleriyle asılıyorlardı. Geceyi sağ salim atlatırsa ağızlarına bal çalardı elbet mahkûmu saydıklarının. Şefe bol kepçe, garsona tatlı, komiye çay kaşığı...

Tatmin olmayanlara acımasız yüzünü gösterir, mesailerini ızdıraba çevirirdi. Reddedenlere kapı açık, önü çamurdu. Beklentisini, hevesini, verimini koruyanlar içinse yönetici vasfıyla çıtayı hayli yükseltir, tepeye oturur, mesafesini korur, hava almalarını alayla seyrederdi.

İkramiyenin miktarını keyfe keder belirleyerek kaderlerine hükmettiği algısı egosunu okşuyordu. Tuvalet temizleye, bulaşık

yıkaya, azar yiye, fırça yiye, tokat yiye, dayak yiye varmıştı zirvesine. Tırnak yiye, sus ede... İşçi ezmeyi kendine reva görürdü o yüzden. Herkes sıfatını, sınıfını bilsindi.

Ödülleri herkesi dizip ve dakikalarca bekletip, zarflara sağlamları doldurarak seremoni biçiminde elden vermek aklını çeliyordu. Benimki az, seninki fazladan isyan çıkabilirdi gerçi. Kelle almaya kalkışmasalar bile dikkatli davranmaya dönüyordu fikri. Ne yapacağını belirlemeyi, gecenin ardından gelecek zafer sarhoşluğuna bıraktı.

Devir sonrası patronluğu düşecekti. Patronluk sıfatını terk edesi, paryalar arasına katılası yoktu. Başka bir işletmeye borç harç çöküp yoluna bakmayı, yükünü tutmayı hayal etti. Başarmayacağını az buçuk kestiriyordu. Kürekte kurtulduğunu zannederken belalisinin yakasından düşmediğini, pis, hoyrat, kaba ellerini üzerinden çekmek bilmeyeceğini...

Her şeyin başının ve sonunun garibanlığına bağlandığına hükmetti. Tuhaflığı ilkin fark etmişti aslında, cesaretini toplayıp yanlışın üstüne yatmıştı. Hayal, gerçekten çok daha iyi, zinde, yüksekte hissettirmişti. Batık olmasa, akbabalar çevresini sarmasa böyle deniz manzaralı, sazlı sözlü restoran işletmesini kendisi gibi bir çulsuza yâr ederler miydi?

Cebine indireceği tomarla paranın hayalini kurup sevindi. Yüzü anlık gülerken girdiği büyük borçlar aklına geldi, zaten unutulması imkânsızdı, unutturamazlardı adama. Düz çalışırken henüz, bunca para kazanan zenginin nasıl olur da gırtlığına kadar içeri girebildiğine akıl sır erdiremezdi. Malı mülkü devletten, vergiden, hacizden bankayla, akrabayla, el altıyla kaçırabileceğini düşünürdü. Kaçıramayanları aptal bulurdu.

Yürütme sırası kendine gelince başkalarından duyup aklı ermediği türlü üçkâğıt girişimi elinde patlamış, her şeyi mahvetmişti. Umduğu meblağlarda dükkânı devrederse para geldiği

gibi gidecekti. Hatta borcu kapanmayacak, yapılandırılıp ertele-
necekti. Hapse girmekten muhtemelen kurtulacaktı.

Gönlünü ferah tutmayı seçti. Yine bir yer tutup, geliştirip,
şaha kaldırıp, küllerinden doğmayı... Bu geceye odaklanmalı,
hedefine asılmalıydı.

Mutfak ekibi ve salondaki kadro işlerini dört dörtlük ya-
pıyordu. Saz takımı enstrümantal parçalarla geceki programı
sürdürüyordu. Hoş, sonsuza kadar nağmeyi, taksimi, peşrevi
sündüremezdi. Seyirciyi yitirirlerdi. Müşteri milletinde kayış bir
koptu mu... Solistin mikrofonunun başına geçmesi, kitleyi eğ-
lendirmesi şarttı.

Defalarca tembihlemekten dilinde tüy bittiği, sabahı ayrı,
öğlesi ayrı, akşamı ayrı arayıp üstüne basa basa, günlerdir uyar-
dığı halde Sefa'nın gecikmesinden dolayı aşırı öfkelenmiş, ruhu
gazapla dolmuştu. Salonda, mutfakta kısık sesle saydırsa yerin
kulağıydı, fitnessi fesadıydı... Kendini zor tutarak yazıhanesine va-
rıyor, ağız dolusu sövüyor, sövdükçe güvenli alanında eyleminin
sınırlarını esnetebileceği bilinciyle yükseliyor, taştıkcı taşıyor,
eşyaları sağa sola fırlatıyor, duvar, kolon, kapitoneli deri makam
panosu yumrukluyordu. Açık havada uluorta, avaz avaz küfret-
mesi veya Sefa'yı tertemiz dövmesi gönlünde yatan aslandı.

Fedailerinden birini yollamıştı evcili bellediğini her nere-
deyse aldırmaya. Soliste kimse kemik atmazken kendi elinden
tutmamış, düğün salonlarında sürünmekten kurtarıp adam et-
memiş miydi? Şimdiyse kudurmuş, sahibini ısırmaya kalkışıyor-
du! İtlaf etmesini bilirdi de sırası değildi. "Köpeeeek!" diye ulu-
du tuvalette kendini tutamadan. Aynaya baktığında yırtıcılara,
yabanılara, çamurlulara aslında ne kadar benzediğine inceden
hayret ederek...

Tuvalet çıkışında kolaçan ettiği çevresinde esaslının olma-
dığını şükretti, iki dakika yalnız bıraktığı telefonuna sarıldı. Az

önceki uluması yüzünden profiline yönelik eleştirel bakışlar attığını zannettiği bir kadın müşteri gördü. Onu güzel buldu, zıtlaşıp kavgaya tutuşarak geceyi berbat etmekten kaçındı, mırlıdandı, “Her şeyi çok biliyor şu kadınlar!”

Sefa

Kolunu acıtırcasına sıkın, kalemi kırılmışı ciddiyetle sahiplenip idam mangasının karşısına çıkaracakmış ve bu asil vazife yalnız ona layık görülmüşçesine titizlenen Sakıp’tı. Çocuğun adı Sadi iken neden herkesin Sakıp dediğini anlayamıyordu. Çocuk bunu yadırgamıyordu. Bir zamanların ünlü milyonerine benzetildiği veya Sakıp isminin anlamının güzel bulunduğu için miydi? Sanmıyordu. Yaygın bir isim değildi. Yaşı da yetmezdi. Hem kimsenin böyle bir tercihle çocuğun ismini değiştireceğine ihtimal vermiyordu. Bir ara internetten Sadi isminin anlamına bakmayı...

Vazgeçti. Artık değil. Hele bugün hiç...

Kafa yorduğu şeylere sıkıldı. Gereksizlik, uçuculuk canına tak etmişti. Mekânın tek harfi sönmüş tabelasına bakarken, iyice parlatılmış camlarda kalan lekeleri, o lekeleri çıkarmaya çalışan terler içindeki hademelerin, muhtemelen başlarında dikilen patron tarafından, uğradığı olası sözlü şiddeti hayal ederken göğsü daraldı.

Nefret ediyordu buradan, bu restorandan, bu patrondan.

Zaten üç otuz para veriliyordu. Saçlarını bile güzelinden ektirememişti. Protez elinde, peruğa muhtaç, kelliğe mahkûm kalmıştı. Emsalleri hem madden hem manen, yani usta sanatçı, duayen gibi sıfatlarla alıp yürümüş, dünyalığını yapmıştı. Hayalindeki piyasasına göre rezil vaziyetteydi. Ayakları geri geri basarak çıkıyordu pistteki mikrofonun başına. Her akşam coşkulara, heyecanlara, mutluluklara, hüznölere, dertlere, kederlere